

άλανιαράκι τό, Νάξ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *άλανιάρεις*.

Γυνή ἢ κόρη ἐρωτότροπος καὶ ἄσεμνος. Συνών. *άλανιάραι* (ιδ. *άλανιάρεις*). Πβ. *άλάνης*, *άλάνι* 2.

άλανιαρίζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλανιάρεις*.

Περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσκόπως, γυρίζω εἰς τοὺς δρόμους ὡς ἀλήτης.

άλανιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλανιάρεις*.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀλητῶν.

άλανιάρεις ὁ, πολλαχ. *άλανιάρης* Σάμ. κ. ἀ. Θηλ. *άλανιάραι* πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλάνι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ιάρεις*.

1) Ὁ περιφερόμενος ἄεργος, ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, ἀλήτης, πρόστυχος ἐνθ' ἄν.: *Γυρίζει σὰ δὸν άλανιάρι* Κρήτ. *Εἶναι ἕνας άλανιάρης, Παναγιά μου!* Σῦρ. Συνών. *μόρτης*, *μπερμπάντης*, *ξεσκισμένος* (ιδ. *ξεσκίζω*). 2) Θηλ. *άλανιάραι*, γυνή ἢ κόρη ἐρωτότροπος καὶ ἄσεμνος πολλαχ.: Ἰσμ.

Τῆς άλανιάρης τὸ φιλεῖ ἔχει περίσσα γλύκα, γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦν πολλοί, τὴν παίρνουν δίχως προῖκα

Ἀθῆν. Συνών. *άλανιαράκι*.

άλανοπερίστερο τό, ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλάνης* καὶ *περιστέρει*.

Ἀγρία περιστέρα.

άλαπαγανεύω ἀμάρτ. *άλαπαανεύω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλαπαγανιό*.

Σπαταλῶ.

άλαπαγανιό τό, ἀμάρτ. *άλαπαανιό* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἑλλειψις τάξεως, ἀκαταστασία: Ἀλαπαανιό ἴνεται *ῥεῖ μέσ' ῥς τὸ σπῖτι, μήτε ροῦχο προσέχουν μήτε πιάντο, παρὰ τὰ πετοῦν ὅλα*. 2) Σπατάλη: *Τ' άλαπαανιό 'πὸν ἴνεται 'ρεῖ δὲν ἴνεται ἄλλου*.

άλαπαγανιστής ὁ, ἀμάρτ. *άλαπαανιστής* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **άλαπαγανίζω*.

Σπάταλος: *Γυναῖκα άλαπαανίστρα*.

άλάρμη ἡ, *άλάμη* Κύπρ. *άλάρμη* Θήρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Σίφν. κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλας* καὶ *ἄρμη*. Λόγος τῆς συνθέσεως εἶναι ἢ μεγαλυτέρα σαφήνεια τῆς ἐπισκοτισθείσης πως σημ. τοῦ ἄρχ. *ἄλμη*. Ἰδ. ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 28(1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 93. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ *άλατάρμη*.

Ὑδωρ περιέχον ἄλας, ἄλμη ἐνθ' ἄν.: *Βάζω ἑλαιὲς ῥς τὴν άλάρμη Σίφν. Κάμε νάκ-κον άλάρμη νὰ βάλουμεν ῥς τὰ*

χαλ-λούμια, γιατί 'εν-νὰ μᾶς χαλάσουν (κάμε ὀλίγην ἄλμην νὰ βάλουμεν εἰς τὰ τυριά κτλ.) Κύπρ. Συνών. *άλατάρμη*, *ἄρμη*, *νεράρμη*, *σαλαμούρα*.

ἄλαρος ὁ, Πελοπν. (Μεγαλόπ. Τριφυλ. κ. ἀ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Πβ. *ἄρος* = κοιλότης βράχου.

Μικρὸς λάκκος κατασκευαζόμενος ἐν τῇ παιδιᾷ τῆς γουρουνίσσας. Συνών. *γούβα*.

άλάρω πολλαχ. *ἴάρω* Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alare* = ρυμουλκῶ, σύρω πλοῖον.

1) Ὡς ναυτικός ὄρ. ἔλκω, σύρω τι, οἶον κάλων, λέμβον διὰ σχοινίου κττ. πολλαχ. 2) Κωπηλατῶ Πόντ. (Οἰν.)

άλάρωτος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἀ. —(Νουμάς 204,6).

Ἐκ τοῦ στερετ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **λαρωτός* < *λαρώνω*.

1) Ὁ μὴ καθησυχάζων, ὁ μὴ παύων νὰ κλαυθμυρίζῃ, ἐπὶ νηπίου Ἡπ.: *Παιδί άλάρωτο*. β) Ὁ μὴ παύων νὰ λέγῃ, ὁ μὴ σιωπῶν, συνήθως ἐπὶ τοῦ στόματος ἢ τῆς γλώσσης Ἡπ. —(Νουμάς ἐνθ' ἄν.): *Αὐτὸς ἔχει άλάρωτο στόμα* Ἡπ. *Ἡ γλῶσσα τῆς γυναίκας του ἔκοψε ῥ' ἔρραφτε άλάρωτη* (Νουμ. ἐνθ' ἄν.) 2) Ἀνιάτος, ἀθεράπευτος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἀ.: *Ἀλάρωτον γιὰρὰ* (πληγὴ) Κοτύωρ. Συνών. *ἄγιανος*, *ἄγιατος*, *ἄγιάτρευτος* 1.

ἄλᾶς ἐπίθ. Καππ. (Φάρας.) Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ala* = ποικιλόχρους.

1) Ὁ ἔχων λευκὰς κηλίδας ἐπὶ μέλανος ἐδάφους Καππ. (Φάρας.): *Ἀλᾶς βόιδι*. 2) Ἀνδρικός μάλλινος ἐπενδύτης, διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτεται καὶ ἡ κεφαλὴ Κύπρ.

ἄλᾶς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλόη*.

Τὸ φυτὸν ἄλῳ ἢ ἀληθινῇ (*aloë vera* ἢ *vulgaris*) τῆς τάξεως τῶν λειριωδῶν (*liliaceae*), ἢ τῶν ἀρχαίων ἄλῳ, βότανον ἀντιβασκάνιον. [**]

ἄλας τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) *ἄλα* Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) *χάλα* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἄς* Καππ. (Φάρας.) *ἄβας* Α.Ρουμ. (Καρ.) Πληθ. ὀνομαστ. *ἄλαδα* Ἡπ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. *ἄλας*. Ὡς γενικ. τοῦ ὄν. χρησιμοποιεῖται συνήθως ἢ τοῦ συνων. *άλάτι*.

1) Τὸ μαγειρικὸν ἄλας, διὰ τοῦ ὁποίου ἀλατίζομεν τὰς τροφὰς ἐν γένει καὶ ταριχεύομεν τὰ ἀλίπαστα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρας. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Ἀλας Βλάχικο* (τὸ ἐκ Ρουμανίας εἰσαγόμενον ὀρυκτὸν ἄλας) Κωνπλ. *Ἐχ' ἄλας τὸν φαεῖ* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Τὸν φαεῖ εἶνι λύσσα 'πὸν τ' ἄλας αὐτόθι*. *Τὸ κριγιάς τὸ παστώνομε μὲ τὸ ἄλας Τῆν*. *Ἀμα σὶ πονηὶ τοῦ κιφάλ' σ', τρία κ' κκιὰ ἄλας νὰ ρίξ'ς ῥ' δὴ φουτιά, θὰ πατλαδίσουν κι θὰ πιράς' τοῦ κιφάλ' (θὰ πατλαδίσουν = θὰ διαρραγοῦν) Θράκ. (Κομοτ.) || Φρ. Τ' ἄλας ἔδακεν τὸ φαεῖν* (τὸ ἄλας ἐδάγκωσε τὸ φαγητόν, ἤτοι ἐρρίφθη εἰς αὐτὸ ποσότης ἄλατος περισσοτέρα τοῦ δέοντος καὶ διὰ τοῦτο ἐγένεν

